31/05/2019

Η ιστορική Μονή του Αγίου Βλασίου στα Τρίκαλα Κορινθίας

/ Ιερές Μονές

του Ανδρέα Μ. Καραγιάννη, Πολιτικού επιστήμονα- Συγγραφέα

Τα Τρίκαλα είναι χωριό που βρίσκεται σε 68 χιλιόμετρα δυτικά της Κορίνθου, σε υψόμετρο 1060 μέτρων, στις γεμάτες με έλατα και πεύκα πλαγιές του όρους Κυλλήνη (Ζήρια).

Ανήκει στο δήμο Ξυλοκάστρου, είναι χειμερινό θέρετρο με σημαντικά αξιοθέατα.

Ιστορικά διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο την εποχή της Ελληνικής επανάστασης, αφού ήταν η έδρα των Νοταράδων, των Δασαίων, Πετρουτσοπουλέων,

Κυρνικολαίων κ.α. Ο τουρισμός αναπτύχθηκε στα Τρίκαλα από τα 1920-25 όταν άρχισαν να προσέρχονται τουρίστες για τη μοναδικότητα του φυσικού τοπίου αλλά και διότι η φυματίωση ταλαιπωρούσε τους κατοίκους των πόλεων. Διάσημοι παραθεριστές προπολεμικά ήταν ο Α. Σικελιανός, ο Β. Ρώτας, ο αντιβασιλέας της Αιγύπτου Φαρούκ, ο Ι. Μεταξάς, ο Μ. Τριανταφυλλίδης, ο Αλ. Δελμούζος. Από το 1935 γίνονταν πανελλήνιοι χιονοδρομικοί αγώνες. Το καλοκαίρι του 1951 παραθέριζε στα Τρίκαλα ο στρατάρχης Αλ. Παπάγος.

Σήμερα τα Τρίκαλα θεωρούνται ένας από τους καλύτερους χειμερινούς προορισμούς, λόγω της φυσικής ομορφιάς, των υποδομών κάθε είδους αλλά και της γειτνίασης τους με την πρωτεύουσα. Αποτελεί προορισμό απόδρασης αφού απέχει από την Αθήνα περίπου μιάμιση ώρα.

Το σημαντικότερο αξιοθέατο αποτελεί η Μονή Αγίου Βλασίου, που βρίσκεται πάνω από τα άνω Τρίκαλα. Η παλαιότητα της Μονής δεν είναι ακριβώς γνωστή διότι δεν υπάρχει κτητορικό. Πιθανά, σύμφωνα με τη συνήθεια που υπήρχε στους πρώτους χριστιανούς να αντικαθιστούν παγανιστικά ιερά με ναούς χριστιανών μαρτύρων, να χτίστηκε στην περιοχή του αρχαίου Μύσαιον, ναός αγίου και ιατρού θαυματουργού όπως ήταν ο άγιος Βλάσιος. Ο άγιος Βλάσιος αντικατέστησε τον ιατρό Ασκληπιό , του οποίου υπήρχε λατρευτικό στο Μύσαιον.

Η θαυματουργική εικόνα ανάγεται στον 8ο αιώνα, εποχή των εικονομαχιών. Πιθανόν κάποιος ερημίτης ασκητής κατέφυγε στη σπηλιά του βράχου κοντά στη μονή για διάσωσή της όπου και ασκήτεψε. Αργότερα τον ΙΒ αιώνα βρήκαν οι ντόπιοι την εικόνα και έχτισαν εκκλησάκι. Στη συνέχεια την εποχή της τουρκοκρατίας υπήρξε ένα πλούσιο μοναστήρι με μετόχια και καλογήρους. Διαδραμάτισε πνευματικό και καθοδηγητικό ρόλο στην περιοχή αφού στο χώρο του μυήθηκαν στη φιλική εταιρεία οι Νοταράδες και οι Δάσιοι. Την εποχή του Όθωνα ο Ανδρέας Νοταράς με εισήγησή του κατήργησε τη μονή και όλος ο πλούτος της πέρασε στα χέρια των Νοταραίων. Μόνο ένας καλόγηρος ο Νικόδημος έμεινε και το συντηρούσε έως το 1898. Δυστυχώς γκρεμίστηκαν όλα τα κελιά, το μοναστήρι οδηγήθηκε στην παρακμή.

Το 1924 η μοναχή Θέκλα Σταυροπούλου διαδέχτηκε τον Τρικαλίτη θείο της Δομέτιο Κασσόρη. Με τη φροντίδα της έγινε πάλι επίσημη μονή. Το 1928 το υπουργείο θρησκευμάτων το αναγνώρισε ως γυναικεία μονή. Με αφοσίωση και εργατικότητα η ηγουμένη Θέκλα έδωσε ζωή στη Μονή, έφτασε να κάνει τα κελιά από πέντε δώδεκα. Από τότε έως σήμερα το μοναστήρι γνωρίζει μεγάλη ανάπτυξη, προσέρχονται προσκυνητές της θαυματουργής εικόνας του αγίου Βλασίου από όλο τον κόσμο, συνδυάζοντας διακοπές και έκφραση θρησκευτικού συναισθήματος.

Οι μοναχές σήμερα, αν και δεν ξεπερνούν τις 5 λειτουργούν το μοναστήρι άριστα

προσφέροντας σε εμάς τους κοσμικούς κάτι από τη γαλήνη της ψυχής και της πίστης τους. Αναμφισβήτητα το μοναστήρι του αγίου Βλασίου με το αξιόλογο τέμπλο του 17ου αιώνα είναι επιβλητικό, συγκινεί , μας μεταφέρει μακριά από τα ταπεινά και τα εγκόσμια. Η παρακολούθηση μιας λειτουργίας προσφέρει ψυχική ανάταση, ενώ η μοναστηριακή φιλοξενία ξεπερνά τις δυνατότητες της μονής. Είτε πιστεύει κάποιος είτε όχι σε τούτο τον ιερό φιλόξενο χώρο , βιώνει τη μέθεξη στα άδυτα της ορθοδοξίας. Προσωπικά οι μνήμες από τη παιδική και εφηβική μου ηλικία, με συντροφεύουν στις δύσκολες ώρες, μεταλαμπαδεύοντας τη γαλήνη του χώρου στη ψυχή μου.